

CARTA DOMINICAL

3 DE MARÇ DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA Quaresma, camí de reconciliació (4) Reconciliats amb Déu

Ens fixem ara en uns moments “complicats o estranys” del nostre camí quaresmal. (Esperem que aquest llenguatge s'entengui i no provoqui escàndol).

Lògicament, el camí quaresmal no té sentit si no el vivim “davant Déu, en el marc de la nostra relació amb Ell”. La Quaresma no és un exercici de teràpia, una mena d'autoajuda o un mètode de creixement personal, dels quals ens ofereix el mercat. La Quaresma és una experiència essencialment religiosa, en el sentit de vivència experimentada en el camí, en la història que anem fent en relació amb Déu.

Però la nostra relació vital amb Déu passa per moments ben diversos.

En primer lloc ens fixem en la nostra relació amb Déu quan som conscients de la nostra situació de “pecat”. Ja sabem que aquesta paraula resulta molesta. Un matrimoni ja gran m'insistia i s'entestava que havíem d'ometre aquesta paraula de la nostra predicació. No vaig saber què hi havia darrere de la seva obstinació, però els vaig advertir que si en féssim cas, hauríem d'esborrar el 50% de les paraules de Jesús, incloses les de la consagració eucarística. Sigui com sigui la paraula usada, ens referim a aquella situació, causada per la nostra voluntat, en què no hem respost a la voluntat amorosa de Déu i hi hem actuat en contra. En el fons, és l'acció o l'estat personal que ve a ser resultat de la nostra voluntat d'ésser Déu, amos i senyors de la nostra vida.

Hi ha altres moments en els quals Déu ens resulta molest, antipàtic, fins i tot contradictori.

Hi ha persones que podríem denominar “religioses”, que s'enfaden amb Déu, protesten, perquè, diuen, “sent Ell totpoderós i Pare”, no escolta les nostres peticions “que són perfectament lògiques i legítimes”...

Uns altres van més enllà. No suporten el caràcter transcendent de Déu, és a dir, que

estigui més enllà de les possibilitats humanes, que no obeeixi les lleis que regeixen el món, la naturalesa, la ciència...

Uns altres neguen o no suporten que Déu sigui un “absolut”, és a dir, que la seva paraula i la seva voluntat tinguin un pes inapel·lable, indiscutible, amb validesa per a tots i per sempre, contràriament a les veritats que anem descobrint i coneixent...

Uns altres es queixen o rebutgen el fet que Déu “atabali amb la seva presència omnipotent i omnipresent”, com descobria una comentarista en el Salm 138 (“m'estrenys a banda i banda, no em puc escapar de la teva mirada”)...

Uns altres adopten la postura de gran indiferència, portats pel pensament que “no serveix per a res”, no interessa, més aviat resulta un engany i una molèstia...

On em trobo jo respecte de Déu? Avui, qui és Ell per a mi?

En la Quaresma escoltem la crida de sant Pau: “Germans, deixeu-vos reconciliar amb Déu” (2Co 5,20). És com si ens digués: deixeu-vos estimar per Déu, que és amor perdonador i us ofereix tornar a Ell perquè visqueu!

La nostra fe ens ha ensenyat que, almenys per part de Déu, la porta sempre estarà oberta i que el seu desig de tenir-nos a casa seva no s'esgota. Sabem que la seva espera és pacient i que no deixa d'enviar-nos missatges, crides, signes o insinuacions perquè l'escoltem i tornem a Ell.

Sabem per la fe i, sobretot, per experiència, que quan vivim reconciliats amb Ell, la pau ens embolcalla, fins i tot enmig de dificultats i sofriments. Sempre Ell serà més gran.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat